

I. Disposicions generals

MINISTERI DE MEDI AMBIENT

21066 REIAL DECRET 1421/2006, d'1 de desembre, pel qual es modifica el Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres. («BOE» 288, de 2-12-2006.)

L'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, encomana a les comunitats autònomes fixar les mesures de conservació necessàries per evitar el deteriorament dels hàbitats naturals i de les espècies a les àrees declarades com a zones especials de conservació. Amb aquesta finalitat, l'apartat 3 de l'esmentat article estableix que qualsevol pla o projecte que pugui afectar de manera apreciable aquestes zones s'ha de sotmetre a una adequada avaluació de les seves repercussions, que s'ha de fer d'acord amb les normes estatals de caràcter bàsic i les disposicions addicionals de protecció dictades per les comunitats autònomes que siguin d'aplicació.

L'apartat 4 disposa que si, malgrat les conclusions negatives de l'avaluació, s'ha de realitzar un pla o projecte per raons imperioses d'interès públic de primer ordre, les administracions públiques competents han de prendre totes les mesures compensatòries que siguin necessàries per garantir la coherència global de la Xarxa Ecològica Europea Natura 2000. Si s'escau, les comunitats autònomes han de comunicar al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació (actualment, al Ministeri de Medi Ambient) les mesures compensatòries que hagin adoptat i aquest, a través del curs corresponent, n'ha d'informar la Comissió Europea.

D'altra banda, la disposició addicional quarta del Reial decret legislatiu 1302/1986, de 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental, que va ser afegida per la Llei 62/2003, de 30 de desembre, va determinar la inclusió en el procediment previst a l'esmentat Reial decret legislatiu de l'avaluació a què es refereix l'article 6 del Reial decret 1997/1995. La mateixa disposició addicional quarta va atribuir al Ministeri de Medi Ambient la competència per adoptar les mesures compensatòries abans esmentades en el cas de plans i projectes autoritzats per l'Administració General de l'Estat. Aquesta competència s'ha d'exercir prèvia consulta no vinculant amb la comunitat autònoma en què es localitzi el projecte.

Finalment, s'ha de recordar que l'article 16 de la Llei 9/2006, de 28 d'abril, sobre avaluació dels efectes de determinats plans i programes al medi ambient, atribueix al Ministeri de Medi Ambient el caràcter d'òrgan ambiental dels plans i programes promoguts per l'Administració General de l'Estat.

En virtut d'això, així com de les habilitacions que contenen la disposició final segona del Reial decret legislatiu

1302/1986, de 28 de juny, i la disposició final quarta de la Llei 9/2006, de 28 d'abril, aquest Reial decret té per objecte modificar el Reial decret 1997/1995, per desplegar el procediment d'adopció de mesures compensatòries i solució de discrepàncies respecte a l'avaluació ambiental de plans, programes i projectes autoritzats per l'Administració General de l'Estat, i especificar, a més, la competència de les comunitats autònomes respecte a l'avaluació de les repercussions en els altres casos, amb la finalitat de clarificar al màxim la qüestió competencial en aquesta matèria i solucionar els possibles dubtes sobre el tema.

En virtut d'això, a proposta de la ministra de Medi Ambient, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la reunió del dia 1 de desembre de 2006,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació de l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres.*

U. L'apartat 4 de l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres, queda redactat de la manera següent:

«4. Si, malgrat les conclusions negatives de l'avaluació de les repercussions sobre el lloc i a falta de solucions alternatives, s'ha de fer un pla, programa o projecte per raons imperioses d'interès públic de primer ordre, incloses raons d'índole social o econòmica, les administracions públiques competents han de prendre totes les mesures compensatòries que siguin necessàries per garantir que la coherència global de la Xarxa Natura 2000 quedi protegida.

L'adopció de les mesures compensatòries s'ha de portar a terme, si s'escau, durant el procediment d'avaluació ambiental de plans i programes i d'avaluació d'impacte ambiental de projectes, d'acord amb el que disposa la normativa aplicable.

En el cas de plans, programes i projectes autoritzats per l'Administració General de l'Estat i sotmesos al seu torn a avaluació d'impacte ambiental, les mesures compensatòries les ha de fixar el Ministeri de Medi Ambient. Per a la definició d'aquestes mesures, s'ha de consultar específicament l'òrgan de la comunitat autònoma competent per a la gestió de l'espai de la Xarxa Natura 2000 afectat pel pla, programa o projecte. El termini per a l'emissió de l'esmentat informe és de trenta dies. En el cas de discrepàncies sobre les mesures compensatòries, el Ministeri de Medi Ambient ha de constituir un grup

de treball amb representants de l'esmentat departament i de la comunitat autònoma afectada per definir, de comú acord i en el termini màxim de trenta dies, les mesures compensatòries que s'han d'incorporar al pla, programa o projecte. En cas de persistir el desacord, el Ministeri de Medi Ambient ha de determinar les mesures compensatòries prenent en consideració el parer de la comunitat autònoma.

En els altres casos, correspon a les comunitats autònomes l'avaluació de les repercussions a l'espai de la xarxa ecològica europea Natura 2000.»

Dos. S'introdueix un nou apartat 5 a l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres, que ha de tenir la redacció següent:

«5. En cas que el lloc considerat allotgi un tipus d'hàbitat natural i/o una espècie prioritària, únicament es poden al·legar consideracions relacionades amb la salut humana i la seguretat pública, o relatives a conseqüències positives de primordial importància per al medi ambient, o bé altres raons imperioses d'interès públic de primer ordre. En aquest últim cas, a través del curs corresponent, és necessari consultar prèviament a la Comissió Europea.

Des del moment en què un lloc figuri a la llista de llocs d'importància comunitària, aquest queda sotmès al que disposen els apartats 2, 3 i 4 d'aquest article.

També és aplicable a les zones d'especial protecció per a les aus, declarades, si s'escau, per les comunitats autònomes corresponents, a l'empara de l'article 4 de la Directiva 79/409/CEE, el que estableixen els apartats 2, 3 i 4 d'aquest mateix article.»

Tres. S'introdueix un nou apartat 6 a l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres, que té la redacció següent:

«6. Les comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves competències, han de comunicar al Ministeri de Medi Ambient les mesures compensatòries que hagin adoptat i aquest, a través del curs corresponent, n'ha d'informar la Comissió Europea.»

Disposició transitòria única. *Aplicació als procediments en curs.*

El que disposa aquest Reial decret és aplicable únicament als procediments que s'iniciïn a partir de la seva entrada en vigor.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de les competències que confereix a l'Estat l'article 149.1.23a de la Constitució, en matèria de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 1 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

La ministra de Medi Ambient,
CRISTINA NARBONA RUIZ

CAP DE L'ESTAT

21236 *LLEI ORGÀNICA 8/2006, de 4 de desembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. («BOE» 290, de 5-12-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La disposició adicional sisena de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, introduïda per l'apartat tercer de la disposició final segona de la Llei orgànica 15/2003, de 25 de novembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, preveu que el Govern ha d'impulsar les mesures orientades a sancionar amb més fermesa i eficàcia els fets delictius comesos per persones que, fins i tot sent menors, revesteixin especial gravetat, com ara els previstos en els articles 138, 139, 179 i 180 del Codi penal. Amb aquesta finalitat, continua assenyalant la disposició adicional, s'ha d'establir la possibilitat de prolongar el temps d'internament, el seu compliment en centres en què es reforcin les mesures de seguretat imposades i la possibilitat del complir-lo a partir de la majoria d'edat en centres penitenciaris.

En compliment del mandat legal, una vegada transcorreguts cinc anys des de la seva aprovació, el Govern ha fet una avaluació dels resultats d'aplicació de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. Hi ha el convenciment que la Llei en aquests cinc primers anys de vigència ofereix un balanç i una consideració positiva, i això no impedeix reconèixer que, com qualsevol llei, en la seva aplicació presenta algunes disfuncions que és convenient i possible corregir.

Les estadístiques revelen un augment considerable de delictes comesos per menors, cosa que ha causat una gran preocupació social i ha contribuït a desgastar la credibilitat de la Llei per la sensació d'impunitat de les infraccions més quotidianes i freqüentment comeses per aquests menors, com són els delictes i les faltes patrimonials. Juntament amb això, s'ha de reconèixer que, afortunadament, no han augmentat significativament els delictes de caràcter violent, tot i que els realment esdevinguts han tingut un fort impacte social.

Amb l'objectiu de resoldre aquests problemes, aquesta Llei orgànica planteja la revisió de determinats aspectes de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

L'interès superior del menor, que ha de seguir prevalent a la Llei, és perfectament compatible amb l'objectiu de pretendre més proporcionalitat entre la resposta sancionadora i la gravetat del fet comès, perquè el sistema segueix deixant a les mans del jutge, en darrer cas, la valoració i ponderació dels dos principis de manera flexible i a favor de l'òptima individualització de la resposta. Si no, ens faria entendre d'una manera trivial que l'interès superior del menor és no només superior, sinó únic i exclouent davant d'altres béns constitucionals a l'assegurament dels quals obeeix qualsevol norma punitiva o correccional.